

(войници). Тѣ сж спазили и споменитѣ за сливенскитѣ „войници“, който фактѣ много смѣтно се прѣдава у днешнитѣ сливенци.

Училищното дѣло въ Дерменъ-Дере почнало още прѣзъ 1866 г., съ пръвъ учителъ Димитъръ Марковъ, родомъ отъ Сливенъ. Селото брои 164 сгради и 971 жители.

При неизбежното ревизиране на прѣкръстенитѣ заселища, името Дерменъ-Дере, ако не се реабилитира, трѣба поне да се замѣни съ такова, което е близко или общо на историческото минало на това заселище (напр. Дивичково Юленъ-Градъ и т. н.). Днешното му име е дадено, по инициативата на сливенския околийски началникъ въ румелийско врѣме, въ честь на Гавраилъ Кръстевичъ. Послѣдниятъ заслужва може би и по-голѣми почести, но селата съ историческо минало трѣба да носятъ имена съответни на началото и битието си.

С. Малко-Чочовени.

Прѣданията за заправянето на близкитѣ едно до друго заселища Дерменъ-Дере и Малко-Чочовени сж почти еднакви. Споредъ твърденията на стари селени, с. Малко-Чочовени е заправено отъ българи изъ разсипаната подъ това заселище „касаба“. Прѣзъ послѣднитѣ два вѣка въ него живѣли повече турци, отколкото българи; турцитѣ се изселили слѣдъ освобождението. Прѣди врѣмето се наричало Кючукъ-Чешлий (малки мочури), за разлика отъ днешното Голѣмо-Чочовени, което тогава се наричало Бююкъ-Чешлий (голѣми мочури). За загадочното му име Чочовени или Чочовенъ може отчасти да помогне прѣданието, че още прѣди да се нарича Кючукъ-Чешлий, то носело името Чучурово, отъ това, че тамъ имало много чучури (изворчета съ улеи или тржби). Голѣма частъ отъ българското население на Малко-Чочовени било отъ близкото село Дерменъ-Дере. Тукъ се посочватъ слѣди отъ черква или мѣнастиръ. Слѣдъ освобождението селенитѣ намѣрили срѣдъ развалинитѣ на тая „черква или мѣнастиръ“ кръстъ съ надписъ отъ 1200 г. Тоя кръстъ, казватъ, билъ занесенъ въ Народния Музей въ София. Вѣроятно тукъ е билъ посочваниятъ отъ дермендеренското прѣдание мѣнастиръ Св. Архангелъ Михаилъ, при-